

— Хасанъ-ага, казваше той ниско, иди да заржчашъ на другитѣ да си отварятъ очитѣ... Ако се опре, да стрѣлятъ, безъ да ме питать...

— Ненко! иди, баювата, по-скоро та извикай графа, даскала Огнянова... кажи му, че го вика единъ човѣкъ, казваше пъкъ Филчо пандуринътъ на нѣкое момче, както разбра по гласовѣтъ Колчо.

Тогавя той се уплаши да го не прѣварятъ, откри тежката завѣса на главнитѣ врата и влѣзе. Черковата бѣше пълна съ народъ. Хаджи Атанасий допѣваше послѣдното херувико и отпускъ приближаваше. Тълпата бѣше извънредно гъста, защото тоя день имаше твърдѣ много причастници и нѣколко панахиди, и натискътъ бѣше голѣмъ. Пхтя прочее изъ срѣдъ храма бѣше запрещенъ. Слѣпѣцътъ затяна, като въ единъ непроницаемъ лѣсъ, тъмненъ като нощъ, която бѣше вѣчна за Колча. Инстинктътъ го водѣше право; но какъ да пробие тая стѣна отъ притиснати ржцѣ, хълбоци, гърди, плещи и крака? Какъвто бѣше дребничъкъ и немощенъ, не бѣше мислимо да си пропори пхть до трона на Огнянова, прѣдъ самия олтарь. Това бѣше работа, и то мжчна, за единъ голиятъ! До едно мѣсто пълпѣ, на спрѣ заморено. Бутнж тукъ, бутнж тамъ — въ нощта — напраздно: стѣната стана непоколебима. Мнозина даже сърдито му изгълчаха да се не тика напрѣдъ, че ще го задушятъ, или смажатъ. Нѣколко желѣзни лакти притиснахъ слабитѣ му ребра да ги строщятъ. Той се задъхваше. Подиръ двѣ минути идѣше: „Со страхомъ божимъ и вѣрою приступите!“ потокътъ щѣше да рунке назадъ и повлѣчѣ и Колча въ устрема си. И Огняновъ тогавя бѣше изгубенъ! А кой знае, може-би въ тоя сжщи мигъ, момчето стигаше до Бойча прѣвъ други пхть, и той тръгваше, безъ да подозира примката. Може-би то да заминеше край самия Колча, да се засѣгне до лакътя му, и Колчо да го неусѣтеше. Ржката му инстинктивно пипаше на около за да търси нѣкое момче. Дѣйствиелно, той набара